

Politikai és közéleti abszurditások - A másik Magyarország

2013 május 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Parti Nagy Lajos a baloldali és liberális Magyarország ünnepezt sztárja és írója. A Kossuth-díjas író megszólalásai eseményszámba mennek, ? a másik Magyarország egyik legfontosabb véleményformálója és eszmei-ideológiai harcosa.

Irtózik a nemzeti, polgári, jobboldali értékrendtől, de a kereszténységgel sem tud mit kezdeni. A pontos diagnózisért, a helyzet – és a másik országrész – jobb megértéséért idézzük a szerzőt:

„A holokauszt rettenete elmondhatatlan, épp ezért muszáj róla beszélni, folyamatosan és sokféleképp.”

Izzó lávát önt magára, aki egy ilyen mondattal nem ért egyet, vagy az állítás egészéhez kritikai megjegyzést fűz. Szerintünk minden ártatlan ember megölése megbocsáthatatlan bűn: nincsenek első és másodrangú áldozatok. A huszadik század bűvelkedett az elfogadhatatlan tömeggyilkosságokban: Sztálin kommunistái 1932-ben és 1933-ban 8 millió ukránt éhezettek halálra, köztük 3 millió gyermeket. Ezt nevezzük holodomornak.

A másik Magyarország tagjai nem szívesen beszélnek erről a népirtásról. Lengyelországban a kommunisták és a náci 6 millió embert gyilkoltak meg. És akkor még nem beszéltünk a Gulagról, Katynról, a kommunista és náci csűrre egyéb aljas tömeggyilkosságairól.

Elfogadva Parti Nagy Lajos véleményét, felmerül a kérdés: miért éppen a holokausztról kell folyamatosan beszélni? Nem lenne célszerűbb, és a humanizmushoz is közelebb álló, annak hangsúlyozása, hogy ártatlan emberek meggyilkolása – történjen az bármilyen politikai-ideológiai vagy egyéb okból – megengedhetetlen és megbocsáthatatlan?

Az író rosszul érzi magát Magyarországon, mert „napról napra kevesebb polgárt és több államot” lát maga körül. „Az állam ebben a kontextusban Orbán Viktor és terebélyes vazallushada.” Akik egyébként már az időjárás megváltoztatására készülnek. Közállapotainkban „egy általános keserű és/vagy extatikus tahósodás régóta tapasztalható.” Utóbbi leírással nincs vitánk, de méltányos lett volna megjegyezni, hogy ezt a folyamatot a kommunisták indították újjára még 1948-ban.

Az idézett gondolatsor így folytatódik: „Ettől persze nem elválasztható a tálalás lezüllése, egy infantilis-romantikus szabadságharcos retorika, egy relativizáló, a másokra, az ellenségre mutató kommunikáció, amely másik mindig idegenszívű, vagy »azok« által felbérelt. Az azok természetesen a kőmunisták, illetve két arasszal jobbra a zsidók.”

Ezek a mondatok önmagukban rendkívül árulkodóak, hiszen eleve lehetetlenné tesznek minden érdemi vitát, mert – sportnyelven szólva – még a mérkőzés megkezdése előtt eredményt hirdetnek. Minden ironizálás ellenére Magyarország jelenlegi elkeserítő állapotáért igenis kizárólag a negyven évig tartó kommunista diktatúra a felelős, de 1990 után a posztkommunista-szocialista és liberális utódszervezetek is jelentős károkat okoztak.

És hogy ebben mi volt a magyarországi zsidóság képviselőjében önkényesen fellépő agresszív, cionista kisebbség valódi szerepe? Erről kellene tárgyszerű, tudományos diskurzust folytatni.

Parti Nagy jövőképe egyszerre borús és bizakodó: „Például számot kell vetnem azzal, hogy amíg én élek, ez a rendszer, ez a ragadós populárretró és operett-szabadságharc már nem fog megváltozni. Ha Orbán személyisége alkalmas lett volna a konszolidációra, már megtörtént volna. De inkább menetelnek a téboly felé. Mitől változna ez meg, pláne egy újabb választási győzelem után? Ha nem állnak össze a neonáci Jobbikkal, amelyik persze – első fokon, bíróságilag – nem neonáci, akkor is rém hosszú az út az élhető közéletig. Előbb-utóbb jönnek azok a fiatalok, akik európai polgárként, nem pedig szittyafajvédőként akarnak politizálni a saját hazájukban.”

És hogy kik ezek?

„Talán ha jönne egy új nemzedék, a Haha nemzedéke, számukra ez a kakaséria, ez a szotyolaetikett már nem lenne igazodási pont.”

Parti Nagy Lajosnak igaza van, mert az Amerikai Egyesült Államokból és Izraelből támogatott és pénzelt „jóarcú” Hahások igazodási pontjai értelemszerűen egészen máshol vannak. Ők sosem kezdenek majd szabadságharcot.

Írónk még a nemi politikusokban bíz: egy olyan parlamentben, ahol a nők aránya kétharmad vagy négyötöd. Tehát sokkal több lenne a Lendvai Ildikóhoz, Szűcs Erikához, Vadai Ágneshez, Lamperth Mónikához, Lévai Katalinhoz, Göncz Kingához vagy éppen a Gurmai Zitához hasonló nő. Ideális parlamenti kép: Vadai üvöltözik, a többiek pedig horgolnak vagy éppen horkolnak. Esetleg a laptopjukba mélyednek. A horgolást leszámítva, belesimulnak a mezőny egészébe.

A balliberális szellemóriás időközben a Vasárnapi Hírek nevű propagandaanyagban is publikált „Egy kis nagycsütörtök” címmel. Az írás a Puzsér Róbert által „holokausztsérültnek” tartott György Pétert és társait próbálja mentesíteni, a maga – kétségkívül – egyedi eszközeivel.

„Az én esti képnézéseimnek Andres Serreno Piss Christ című műve az apropója, ami egy tegnapi ocsmány Magyar Nemzet-cikk mellékszálaként kerül be újólapon a nyilvánosságba.”

Aki esetleg nem tudná: ez az a mű, amelyikben egy feszület lóg bele Serrano vizeletébe. Felmerül a kérdés, vajon Parti Nagy úr és elvtársai ugyanakkora élvezettel nézegetnék a művész fekáliájába lógó hatágú, Dávid-csillagot is?

Reméljük, hogy igen – ellenkező esetben ugyanis ismét kétféle mércével mérnek.

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt főtanácsadója

Az idézetek a Minden megtehető, ami mögött ér van (Népszava, 2013. március 14.) és a Vizes faék (HVG 2013. március 30.) című interjúkból valók.

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló